

Arrest

nr. 349 104 van 25 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 met toepassing van artikel 39/73, oud, van voormelde wet.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad heeft in een beschikking van 13 mei 2026 geoordeeld dat het niet is vereist dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen en dat het beroep door middel van een loutere schriftelijke procedure kan worden verworpen op volgende grond:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}) van 19 februari 2025.

De middelen lijken voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Wat betreft de in het eerste middel opgeworpen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, artikel 33 van de Conventie van Genève en artikel 3 van het EVRM, werkt de verzoekende partij nergens uit op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing.

Verzoeker kan niet dienstig de schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 opwerpen vermits dit enkel definities bevat. Artikel 4 van de deze wet is niet toepasselijk in onderhavig geval. Dit alles wordt terecht geduid in de nota met opmerkingen.

Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is gemotiveerd in rechte en in feite, zowel in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet als van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM. Hierbij wordt rekening gehouden met de elementen die verzoekers zaak kenmerken. Hij toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de formele motiveringsplicht lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen. De ruime theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over de formele motiveringsplicht en de overtuiging dat deze plicht geschonden werd, kunnen niet tot een ander oordeel leiden.

Verzoeker acht het hoorrecht geschonden alsook de zorgvuldigheidsplicht en maakt gewag van een foutieve motivering, maar hij zet nergens concreet uiteen met welke elementen de verwerende partij geen rekening heeft gehouden die blijken uit het administratief dossier of die ze had kunnen vernemen mocht ze verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing nogmaals gehoord hebben, laat staan dat verzoeker uiteenzet dat ze hadden kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Het volstaat te dezen niet om louter theoretische beschouwingen te spuien in het verzoekschrift over het hoorrecht, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en de overtuiging te ventileren dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een appreciatiefout, een schending van het hoorrecht en dat er geen rekening werd gehouden met de elementen van het dossier.

Waar verzoeker in een tweede middel de schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, beperkt hij zich ook hier tot een theoretische uiteenzetting en de bewering dat er geen rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie. Een schending van voormelde verdragsbepaling wordt hiermee geenszins aangetoond. ”

In casu heeft geen van de partijen, binnen de in artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van vijftien dagen na het versturen van voormelde beschikking, gevraagd om te worden gehoord.

Hieruit volgt dat de partijen op grond van artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet worden geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond.

Bijgevolg wordt het beroep verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter,

K. SOCCIO, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. SOCCIO

M. EKKA